

A l'estiu, algun festival riu

Vida, mort i transfiguració dels festivals de música d'estiu: el de Sant Feliu de Guíxols celebra cinquanta anys, vint la Schubertiada de Vilabertran, ha desaparegut el Festival de Músiques Religioses i del Món de Girona, i s'està transformant —ara en mans de "La Caixa"— el de Cap Roig. Opinar sobre aquesta mena d'esdeveniments musicals de les comarques gironines porta sovint cap a dos llocs comuns: l'estacionalitat (pa per a l'estiu i fam per a l'hivern) i el desarrelament (músiques per a forans i turistes). És difícil resistir-se a parlar de tòpics, sociologia, política i diners en casos com el Festival de Peralada (4 milions de pressupost, 44 % subvencionats, entrades a uns 150 euros de mitjana), però tanmateix és també complex de parlar-ne en termes estrictament musicals. La labor dels crítics periodístics resta automàticament sota sospita quan molts dels festivals es cuiden prou bé de tenir importants grups de comunicació entre els patrocinadors. Per a quan, un Risto Mejide, o millor encara, un retorn d'Oriol Ponsatí a la crítica musical, martell

Vint Schubertiades

En la frustració d'un festival empordanès que aglutinés diverses iniciatives locals, hi ha l'origen de la Schubertiada de Vilabertran, organitzada per Joventuts Musicals de Figueres. Un cop assentats al conjunt monumental de Santa Maria, la trajectòria del festival és modèlica pel que ha tingut de recerca de nous valors catalans i internacionals. Matthias Goerne era un jove desconegut que gairebé va haver de demanar per cantar a Vilabertran. Avui és un dels grans *liederistes* europeus, i continua fidel a l'Alt Empordà. Enguany, el Quartet Casals també hi ha retornat, per interpretar-hi la integral dels quartets schubertians: un excel·lent pastís d'aniversari.

d'estafadors i poca-soltes? En comptes de sabó i crònica rosa, tindriem almenys una mica de sang i fetge o, si més no, una visió més contrastada de la qualitat del que s'hi ofereix.

Aquest hauria de ser un bon moment per a uns festivals d'estiu més refrigerats: amb més coordinació entre ells, més modestos, amb programadors caçatalents de la producció autòctona. Com en les caixes d'estalvis, no estaria de més una estratègia de fusió, per exemple, cap a un sol, utòpic i gran Festival de Música de l'Empordà. Costaria Déu i ajuda, atesa la diversitat d'institucions organitzadores i d'interessos implicats.

Finalment, un consell, un temor i una felicitació. El consell: per poc temps lliure que hom disposi a l'hivern, paga la pena valorar la relació qualitat-preu en la música de vacances. Convindrem de seguida que cinquanta euros seran més ben invertits dins un auditori i a primeres files que no pas a l'aire lliure, amb una acústica infernal i asseguts en un humiliant teló de fons de polítics i altres invitats. El temor: en què es convertiran els festivals vinents, sota l'obsessió pel populisme i la rendibilitat de la nova política? De moment, han cavalcat a Cap Roig els genets de l'Apocalipsi, i es diuen Hombres G. I una felicitació per als vint anys de la Schubertiada, un festival que ha tingut una línia de programació exquisida, especialitzada i coherent entorn del *lied* i el romanticisme.

